

IKAR

HORÚCA TÚŽBA

CHCE VŠETKO, ALEBO NIČ

LINNEA MAY

Linnea May

VIOLENT
CRAVINGS

Linnea May
VIOLENT CRAVINGS

Copyright © 2017. VIOLENT CRAVINGS by Linnea May

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Translation © 2021 by Miriam Ghaniová

Cover design © 2021 by Letitia Hasser

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8056-4

*Je vo mne niečo nezmieriteľné,
neúprosné.*

Friedrich Nietzsche:
Tak vrazil Zarathustra

Prológ

RYAN

Táto dievčina predstavuje problém.

Vedel som to od prvej chvíle, ako som ju zbadal. Bol som idiot, keď som si myslel, že sa to vyrieši, len čo ju budem mať vo svojej moci.

Kľučí predou mnou a jej telo vyzerá čudne. Spotené hnedé vlasy sa jej lepia na tvár, mejkap na nej má rozmazaný, doškriabaná hrud' sa jej rýchlo dvíha, ako freneticky dýcha. Upiera na mňa žiarivé zelené oči a pýta sa nimi. Nie, priam prosí.

Odmieta odísť a ja ju nechcem pustiť.

Čoskoro ju však budem znova musieť poslať do normálneho sveta.

Zostala nám iba hodina, to je všetko. Potom jej musím sňať obojok a zo zápästí kožené putá.

Už len hodina a prestane byť moja.

Až mi zovrie žalúdok.

Musím si tú poslednú hodinu užiť. Určite ju vychutnám.

Každá chvíľa s ňou je krásna. Skúsil som pri nej to

isté, čo pri predchádzajúcich ženách, ale ani pri jednej ma tak nebolelo srdce ako pri tejto, keď som ich púšťal. Všetko s ňou je iné.

Nikdy tu nemala byť. Nebola súčasťou výberu, ktorý slúži mojim túžbam.

Porušil som prvé pravidlo tým, že som ju sem priviedol. Odvtedy som zanedbal ešte veľa pravidiel.

Musí sa to skončiť.

Kľaknem si pred ňu. Oči máme na jednej úrovni, intenzívne sa na ňu pozerám, potom jej pravou dlaňou prejdem po líci. Inštinktívne sa k nej pritisne a bolestne sa na mňa usmeje cez slzy.

Netreba slov, aby som vedel, že aj ona cíti to čarovné puto, ktoré nás k sebe priťahuje. Asi mi pukne srdce, keď otvorí ústa a šepne slová, ktoré by zložili na kolená ktoréhokoľvek muža.

„Ďakujem, pane.“

Hlas má jemný a vinovatý, preniká mi rovno do srdca, ktoré sa snažím brániť si štítom.

Nikdy som si ju nemal kúpiť.

Sľúbil som si, že jakživ nad sebou nestratím kontrolu. Moja závislosť mi zničila život už aj predtým a prisahal som, že sa to už viac nestane. Preto sme tu. Preto som jej zaplatil, aby bola so mnou aspoň túto jednu noc. A z rovnakého dôvodu sa s ňou musím rozlúčiť, keď náš čas uplynie.

Máme iba hodinu.

Rovnako ako si alkoholik nedokáže dať len jeden pohárik, ani ja nemôžem mať sex ako normálny človek.

Môžem však dovoliť prepuknúť svojim chúťkam raz za rok.

Každý rok uspokojujem svoje pokrútené túžby s jedným dievčaťom. Potrebujem zmenu. A prečo si ju doprajem len raz za dvanásť mesiacov? Aby som si dokázal, že sa viem ovládať. Jedine idiot by mal sex zakaždým s tou istou ženou.

Iba hlupák by si nevšímal alarmujúce signály okolo seba. Počujem a vidím ich už odvtedy, ako som sa jej prihovoril. Ignorujem ich a som si istý, že to zvládnem.

Vedel som, že to bude riskantné. Lenže závislý sa ťažko odtrhne od toho, na čo má chuť.

Možno som ju podcenil.

Moju bábiku.

Zničí mi život.

Nemám na výber, len abstinovať, keď s ňou skončím, bez ohľadu na to, aká agónia to pre mňa bude.

Urobil som to už aj predtým a spravím to znova.

Mám to pod kontrolou. Viem, čo robím. Budem v poriadku.

Ešte predtým však bude táto bábika moja všetkými možnými spôsobmi. Nechám na jej dokonalom tele svoje stopy, takisto v jej otvorenom srdci a brilantnej mysli.

Možno na ňu zabudnem, keď sa naše cesty rozídu.

Jedna vec je viac ako istá.

Ona si ma zapamätá navždy.

1

LAURA

Dnes večer sa koná štvorhodinová oslava. Dlhé nepríjemné hodiny so snobskými somármi s posmešnými pohľadmi, ktorými ma vyzliekajú, a s nevďačnou ignoranciou. Obsluhujem tých najbohatších z nich, ponáhľam sa dokola v nepríjemne tesnej rovnošate. Pri každom kroku sa mi úzka sukňa vyhrňa nahor, takže si ju musím stále naprávať. Pritom balansujem malou okrúhlou táckou. Na sebe mám bielu naškrobenú blúzku a čiernu vestu, ktorá ma sfahuje tak, že ledva dýcham. Materiál je hrubý a začínam sa potiť, hoci som tu iba pár minút. Neznášam túto rovnošatu a neviem sa dočkať, kedy si ju vyzlečiem.

Akcia sa len začala. Časníčky stoja zoradené za barom, pripravené obsluhovať. Všetky sa mrvíme, lebo sa necítíme dobre v oblečení, ktoré musíme mať na sebe. Dievčatá požiadali, aby si obuli čierne topánky na vysokých podpätkoch. Ja som to však trochu pozmenila. Som dosť vysoká, nepotrebujem ešte aj podpätky a nechcem míňať svoje biedne úspory na niečo, čo si dám len do práce. Preto som si obula ploché baleríny, ale napriek

tomu sa týčim nad prítomnými dievčatami aj väčšinou hostí. Moja priateľka Layla, ktorá stojí vedľa mňa, je dosť drobná. Snaží sa však pôsobiť vyššie, preto si vzala lodičky na viac ako desaťcentimetrových podpätkoch. Teraz je takmer taká vysoká ako ja, ale určite ju v nich musia poriadne bolieť nohy.

„Mlčky sledujeme, ako sa miestnosť plní hosťami, očakávame, kedy nám náš šéf Angelo dá povel. Stojí na opačnej strane haly, ruky má založené za chrbtom, hlavu zdvihnutú, usmieva sa.“

„Obetujem desinu na jeho nádej, že dnes večer tu nejakú zbalí,“ šepne mi Layla. Žmurkne na mňa a zachochoceme sa.

„Môžeme sa staviť, kto to bude,“ navrhнем jej, ale opatrne, aby ma počula len ona. „Iba ak nejakú starú alebo pripitú.“

„Presne to má rád,“ prikývne Layla.

Zahryznem si do pery, aby som potlačila smiech. Pri vtipkovaní s Laylou je táto práca zvládnuteľnejšia, najmä keď si robíme žarty z Angela, ktorý býva veľmi prísny a prekáža mu každá maličkosť. Nevie, čo by som si tu bez Layly počala. Je moja najlepšia priateľka a vždy stojí pri mne. Som rada, že ju mám, a keby som sa pobrala do iného mesta za inou príležitosťou, určite by šla so mnou. Už dlhšie snívame, že odídeme, ale iba nedávno sme to začali konečne reálne plánovať.

V tomto meste nemám nič, len temné spomienky. A žialim tu ešte viac, odkedy mi zomrela mama.

Prišiel čas pohnúť sa ďalej.

Najprv si však musím našetriť nejaké peniaze. Pomaly si ich zhromažďujem na účte v banke. Pracujem ako hosteska a čašníčka v tejto firme už takmer rok. Nezarábam veľa, ale je to lepšie, ako keď som bola obyčajnou čašníčkou v reštaurácii. A keby nebolo týchto nepohodlných uniforiem, povedala by som, že táto práca je menej vyčerpávajúca a stresujúca, najmä pri príležitostiach, ako je dnes večer.

Dnešnú akciu usporiadala spoločnosť Onyx Corporation, najväčšia firma v meste. Nepočula som o nej veľa, lebo ma to nezaujíma, ale viem, že vlastní najmenej dva hotelové reťazce. Miesta, kam sa nikdy nedostanem. Som iba pešiak a pozorujem na ich dnešnej akcii len z diaľky, čím sa zaoberajú.

Ani dnešná akcia ma ktovieako nezaujíma a neužívam si ju. Ponúka mi však pohľad z prvej ruky na život, ktorý nikdy nespoznám. Život plný potešení, drahého šampanského a drobných chuťoviek, ktoré na strieborných táckach roznášajú dievčatá ako ja.

Vždy si obzeráme jedlá a nápoje a dúfame, že sa nám ujdú nejaké zvyšky. Pripadáme si ako hladné psy na ulici. Niežeby som si nemohla dopriať jedlo, ale každý cent, ktorý nebudem musieť vynaložiť na jedlo, môžem ušetriť. Napríklad si kúpim nové nohavice. Alebo zaplatím účet za mobil.

Nepovedala som ešte, že nemám príliš náročné sny, však?

Prichádza čoraz viac a viac hostí, v krásnych šatách a oblekoch na mieru plnia halu. My sa medzi nimi mo-

táme a roznášame nápoje. Layla a ja si často ukradneme nejakú fľašu pre seba, aby nás nikto nevidel. Vložíme si ju do tašky a nenačatú odnesieme domov. Potom si ju otvoríme a popijame ako dámy. Alebo ju načneme ešte v práci, aby sme to vydržali.

Dnes je presne taký večer. Líca máme červené, lebo sme si dopriali šampanské. Uškrnieme sa na seba za každým, keď sa naše cesty skrížia. Bohatí hostia si nás takmer nevšímajú. Sme pre nich len slúžky bez tváre. Usmievam sa na nich, lebo viem, že na mňa vzápätí zabudnú. Väčšina z nich sa nám ani nepoďakuje, keď im podáme pohár šampanského alebo vína. Keď sa na nás náhodou pozrú, tak len preto, aby sa posťažovali.

Je mi to jedno. Som na to zvyknutá, som tu preto, aby som zarobila, nie aby som si hľadala priateľov.

Pozriem na hodiny. Zostávajú ešte tri hodiny a dvať minút.

Tácku mám prázdnu, je na nej jediný pohár šampanského. Zastavím sa tak prudko, že sa mi takmer prevráti a obleje drahé oblečenie jedného z hostí.

Stojí predou mnou širokoplec, asi najkrajší muž na svete, akého som kedy videla.

Zrazili sme sa. Zakloním hlavu, aby som mu videla do očí. Chcem sa ospravedlniť ako zvyčajne, ale zahryznem si do jazyka, oslepená jeho krásou. Je vysoký, o niekoľko centimetrov vyšší ako ja. Okrem toho má široké plecia a tvári sa presvedčivo až samolúbo. Má neuveriteľne modré oči, ktoré sa mu dokonale hodia k obleku námorníckej farby. Vlasy čierne ako uhoľ zdôrazňujú jeho oči,

v ktorých mu pohráva úsmev. Má výraznú hranatú čeľusť, tvári sa prekvapene.

Naozaj je úchvatný. Najradšej by som sa ho dotkla, aby som zistila, či je skutočný.

„Môžem?“ ozve sa hlbokým hlasom a vezme si pohár z mojej tácky.

Uvedomujem si, že naňho civiem, ale nedokážem si pomôcť. Je taký krásny, až ho asi uráža, že si dovoľím pri ňom stáť.

„Prepáčte,“ zakokcem. Veľmi rada by som čo najskôr niekam zmizla.

„Za čo sa ospravedľujete?“ opýta sa. „Za to, že ste ma takmer obľiali, alebo že na mňa tak zízate?“

Dočerta.

Musím odtiaľto zmiznúť.

Najradšej by som sa znova ospravedlnila, ale uvedomujem si, že by to moju situáciu iba zhoršilo.

Namiesto toho sa bez slova pohnem preč.

2

RYAN

Zostávajú mi tri hodiny a dvadsať minút.

Túto časť na svojej práci nenávidím najviac. Socializácia, spoločenské kontakty – musím sa pretvarovať, aký som srdečný, podávať si s nimi upotené ruky a falošne sa usmievať. Viem, čo väčšina z nich odo mňa požaduje, neskrývajú svoje zámery za priateľské úsmevy, akokoľvek sa snažia. Chcú kus môjho úspechu. Aby z neho prosperovali aj oni.

Nevyčítam im. Je to múdre a ešte nedávno som bol na ich mieste aj ja. Nič som nezdedil, zarobil som všetko sám, lebo som podnikal správne veci a v správnom čase. Mal som trochu aj šťastie, a tak som začal veľmi rýchlo napredovať.

Pred piatimi rokmi som nebol nič, iba čerstvý absolvent vysokej školy, mladý podnikateľ, ktorý sa neváhal aj zadlžiť, aby sa dostal tam, kde chcel byť. Mohlo sa to dokonca skončiť katastrofou.

Mal som nápad, investoval som doň a potom som svoj podnik predal niekomu, kto ho chcel ešte zväčšiť. Pustil

som ho ľahko. Ľudia vravia, že predať prvú firmu je ako speňažiť vlastné dieťa, ale mne to tak nepripadalo. Vedel som, že je to dobrý nápad. Prišiel niekto, kto bol ochotný dosť zaplatiť, a ja som mal dostatok peňazí, aby som sa vrhol do niečoho iného. Už som nebol ten, čo hľadal niekoho na investovanie, sám som bol investor. Vedel som predpovedať, čo bude fungovať a čo nie. Aj spoločnosť Onyx pod mojím vedením prosperuje a rozširuje sa po celej krajine.

Viem, ako podnikať, aj ako využiť ľudskú psychiku vo svoj prospech.

Presne to aj robím. A som v tom veľmi dobrý.

V spoločenských vzťahoch však nie.

Viem hrať, podávať ruky, usmievať sa a tárať, ale nejde mi to tak prirodzene ako biznis. Pripadá mi to náročnejšie ako skutočná práca.

Vychutnávam každú chvíľu pokoja a ticha, cítam takmer z každého rozhovoru, len aby som sa mohol nadýchnuť a zbaviť sa tých idiotských rečí, do ktorých sa nútím jedine preto, aby mi šiel biznis.

Nikto nezaujme moju pozornosť na dlhšie ako na chvíľu.

Okrem nej.

Dlhovlasá víla sa vznáša pomedzi hostí a pohybuje sa mechanicky, akoby bola v tranze. Krásnu tvár má oválnu, bradu malú, pery plné ako bábika, oči výrazné a veľké. Sú zelené, vidím to aj z opačnej strany miestnosti. Nikdy som nevidel oči takej farby, tmavozelené na porcelánovej pleti. Je vysoká a štíhla, týči sa nad ostatnými čašníčkami

aj hosťami. Má priliehavú rovnošatu s krátkou sukňou. Jednou rukou si ju stále poľahuje nadol, v druhej drží táciu. Vyzerá nesmierne sexi.

Vyčnieva z davu a nie som jediný, kto si to všimol.

Na rozdiel od ostatných dievčat nevyzerá ako čašníčka. Diskrétne ponúka nápoje, pohybuje sa nebadane a nepočúva rozhovory.

Pôsobí ako dievča, ktoré sa takto prezlieklo na Halloween. Podľa mňa je nádherná. Vidím, ako muži pri pohľade na ňu priam slintajú, ženy prevracajú oči a krčia žiarlivo nosom.

Jej je to očividne jedno. Nechodí pomedzi nich zvodne, tvári sa nezúčastnene. Pohybuje sa takmer ako robot, opatrne a rezervovane. Snaží sa splynúť, ale výška jej to nedovolí. Blúzka sa jej napína na plných prsiach, dráždi predstavivosť dokonca aj v takejto konzervatívnej rovnošate.

Určite je opatrná a krotká. Nevyhľadáva pozornosť, ale aj tak ju príľahuje. Na rozdiel od ostatných dievčat nemá vysoké podpätky a nekrúti bokmi, aby prilákala korisť. Nie, vôbec nie je taká.

Napriek tomu z nej doslova šaliem.

Musel som dvakrát vyjsť z miestnosti, aby som sa upokojil. Vnímal som, ako sa mi vzdúva rozkrok, až to bolelo. Cítil som takú túžbu, že som takmer strácal hlavu.

Už je to dlho, skoro rok. Moje telo si to dobre uvedomuje.

Som lovec. Celé týždne si prezerám katalóg istej spoločnosti a hľadám dokonalé dievča, s ktorým by som si

užil podľa svojich predstáv. Je to len raz za čas, iba jedenkrát za rok si doprajem také potešenie. A to dievča musí byť čertovsky dokonalé.

Nezaujala ma však ani jedna z katalógových krások.

Dopekla, čo je na nej také zvláštne, že nedokážem odvrátiť zrak?

Snažil som sa od nej odpútať, rozprával som sa s investormi, aby som toľko nemyslel na sex.

Potom sa objavila znova, všimol som si ju aj na opačnej strane miestnosti. Nič s tým nenarobím. Znovu putujem pohľadom k jej zvodnému telu, sledujem každý jej pohyb, ako obsluhuje hostí a stále sa tvári rovnako odmerane. Má nádhernú tvár, usmeje sa iba vtedy, keď si hosť od nej vezme nápoj, vzápätí ten úsmev znova zmizne.

Je to krásny úsmev.

Smutný úsmev.

„Dofrasa,“ zašomrem si popod nos a vykročím k nej.

Jestvuje jediný spôsob, ako zabránim pokušeniu: musím sa s ňou porozprávať. Možno prídem na to, že je len ďalšia hlúpa kráska s prázdny pohľadom a prázdnu hlavou. To bude koniec. Povie nejakú hlúposť, pozrie na mňa ako zver lapená svetlometmi, čosi nezrozumiteľne zakokce a moja ilúzia sa navždy rozplynie.

Áno, porozprávam sa s ňou.

Urobím to.

Pravdaže.

„Do toho, Ryan,“ šomrem si. „Pozhováraj sa s ňou, aby si mohol vykročiť ďalej.“

3

LAURA

Stisne mi predlaktie, až ma to bolí, lebo sa chcem vzdialiť. Stuhnem, pokúšam sa trochu spamätať, potom sa k nemu obrátim.

Musím sa mu pozrieť do očí, a to sa nestáva často. Vysokí muži vždy predstavovali moju slabú stránku. Zadívam sa naňho, až sa mi podlomia kolená.

Je nesmierne vysoký.

Je neuveriteľne krásny.

„Neodpovedali ste mi na otázku,“ povie pokojným hlbokým hlasom, v ktorom znie náznak hrozby. „Čo ľutujete?“

Prečo sa so mnou takto zahráva? Je to nejaká zábava? Naťahuje ma, aby sa na tom mohol sám pobaviť?

Určite si veľmi dobre uvedomuje, ako dobre vyzerá a aký vplyv má na ženy. Má to napísané na tvári.

„Je mi ľúto, že som na vás takmer vyliala šampanské, pane,“ odpoviem zdvorilo.

„Pane?“ zopakuje moje oslovenie a temne na mňa pozrie. „To sa mi páči.“

Prižmúri oči a zovrie mi predlaktie ešte silnejšie. Od bolesti vystrúham grimasu, lebo mi prsty zabára priam do mäsa. Pozerá na mňa znepokojivo. Ako keby vo mne čosi hľadal, akoby mienil olúpať vonkajšie vrstvy a pátral, čo sa skrýva vnútri, za profesionálnym vzhľadom, ktorý vždy nasadím v práci. Oči má také zvedavé, až mi prenikajú rovno pod kožu.

Chce ma skrotiť?

„Pustite ma, bolí to,“ zasyčím cez stisnuté zuby. Snažím sa nevyrobiť scénu.

Uvoľní mi ruku, ale stále mi hľadá rovno do očí, akoby sa mi usiloval preniknúť dovnútra duše. Nikdy som nič také nezažila. Ako keby ma tým pohľadom znásilňoval.

Odvrátim zrak, znova mi stisne ruku tak silno, že sa musím naňho opäť pozrieť.

Je mu jedno, že nás vidia ostatní? Určite sme už na seba strhli pozornosť. Hostia na mňa podozrievavo hľadajú, ako keby som ja robila niečo zlé.

„Neopovážte sa odo mňa odvrátiť,“ povie prísny tmleným hlasom. „Dívajte sa na mňa.“

Poslúchnem a znovu mu pozriem do prenikavých očí. Má ich prižmúrené a obočie zježené.

„Čo je s vami, pane?“

„Nehovorte so mnou tak. Nikdy.“

Čo si o sebe myslí?

Dal si niečo? U týchto boháčov človek nikdy nevie. Nebolo by to prvý raz, čo by som na vlastné oči videla negatívny vplyv drog, ktoré si môžu bohatí snobi dovoliť. Chodia na toaletu tak často, určite nie iba na potrebu.